

Radu VANCU

Fiction-Ltd

Paradis

roman

POLIROM
2025

Ca și cum Dumnezeu, ca pedeapsă pentru farsa Evei, nu i-ar fi alungat – ci ar fi oprit cele patru râuri să curgă. Pentru trei zile. Sau pentru șapte. Sau poate pentru totdeauna.

Un Paradis pârjolit de o secetă veșnică – drept răspuns la o farsă. Un simț al umorului absolut divin, într-adevăr.

Am încercat, din jumătate în jumătate de oră, să văd dacă nu revenise apa. Nu revenea. Când am încercat a patra oară, am admis în sfârșit că nu putea fi vorba de vreo defecțiune – ci, în mod evident, de o sancțiune.

Cele 42 de ceasuri din casa Maurer arătau ora 10:18 a.m. 29 dintre ele îmi arătau și ziua: era 29 septembrie 2039. 11 dintre ele îmi arătau și temperatura de afară: erau deja 26 °C. Până la amiază temperatura urma să se apropie de 40 °C – poate chiar mai mult, cu un grad sau două. Era un început de toamnă îngrozitor de cald și de secetos. Ceea ce urma să complice cu atât mai mult zilele mele fără apă.

Paradisul fără cele patru râuri. M-am străduit să-mi aduc aminte cum se chemau. Unul era sigur Eufратul, celălalt Tigru – un al treilea avea un nume care începea în mod sigur cu litera G, ceva cu Ghe- sau cu Ghi- și rima cu Ierihonul. Al patrulea nu mai aveam habar cum se chema.

Nu m-am grăbit să caut pe Internet, jocurile astea de memorie sunt unul dintre cele mai dulci și mai utile lucruri pe care le poți face atunci când timpul impus e etern. (Și abia când timpul e etern îți dai seama că literatura e un astfel de joc de memorie – dar pentru timp fracturat.)

(Literatura e pentru cei fracturați de timp.)

Ghedeon? Ghi---on? M-am străduit, îmi veneau în minte numai nume care sunau a parodii de nume de călugări ortodocși, era amuzant. (Cum literatura e rareori.)

(Și nici nu am crezut vreodată – nici înainte de Paradis, nici de când sunt înăuntrul lui – că literatura ar trebui să fie amuzantă.)

Gurion?

(Știam că nu e Gurion, era doar o glumă euristică plecând de la Ben Gurion.)

Gurahont?

(Idem.)

Rămăsesem deci fără apă. Pentru o perioadă nedefinită.

Abia asta era o glumă euristică. Era probabil că rezistasem fără literatură și fără memorie pentru trei zile (deși nu-mi puteam aduce aminte de vreo perioadă în care literatura și memoria îmi fuseseră absente vreme de trei zile) (era, de altfel, o contradicție esențială și evidentă să-mi pot aminti o perioadă în care memoria fusese absentă, însă am lăsat-o așa), dar fără apă sigur nu stătusem niciodată trei zile – nici înainte de Paradis, nici în timpul lui. (Timpul?)

Și totul fiindcă Tetea sau Teuța nu se putuseră abține de la o glumă euristică despre Paradis. (Sau poate că eu fusesem cel care nu se putuse abține – chiar nu îmi mai puteam da seama.)

Știam că mai aveam în dormitor, într-un bidon de doi litri, ceva apă. Era un recipient de plastic cu apă pe care îl țineam pe noptieră, uneori mă trezeam noaptea cu gura uscată și beam câte o gură, ca să pot adormi la loc. Mai ales în nopțile toride de vară aveam nevoie de asta. Am intrat în cameră, am verificat – mai aveam ceva mai mult de o jumătate de litru în bidonul de plastic.

L-am luat și m-am întors în camera de zi. Mi se părea deja că îmi era sete, dar știam că nu îmi e sete. Am pus bidonul cu apă lângă ibricul argintiu, m-am uitat la el, am încercat iar să-mi aduc aminte cum se numeau cele patru râuri din Paradis. Sau poate erau patru brațe ale aceluiași râu – poate că-mi aminteam greșit, dar așa mi se părea că spunea Biblia neoprotestantă a bunicii mele din Cisnădie, cu care îmi formasem educația religioasă în copilărie.

M-am jucat cu memoria mea un timp nedefinit, putea fi o jumătate de oră, puteau fi la fel de bine patru ore, memoria era o jucărie care se alimenta cu timp până ieșea din timp (exact ca literatura) – când m-am oprit din joc, am verificat dacă îmi era sete: nu îmi era.

Am deschis laptopul MacBook Air, fostul tău laptop, și am căutat pe Google numele celor patru râuri din Edenul

din Geneză. În Biblia ortodoxă se chemau Fison, Gihon, Tigru și Eufrat. În traducerea lui Cornilescu, Tigru se chema Hidechel. Oricât mi-aș fi torturat memoria, n-aș fi ajuns nici odată la numele astea decupate din poeme dadaiste.

Am intrat apoi pe Google Maps și m-am uitat în ce zone din Golful Persic se aflau râurile astea din Paradis, m-am plimbat din Kuweit în Irak și apoi în Bahrein, de la strâmtoarea Ormuz până la Tabriz, în Iran. Era ceva straniu, un soi de impostură supremă, să privești din afară Paradisul în vreme ce te afli în Paradis. Un Paradis care se pune singur în abis. Suna ca un vers al unuia dintre puținii rapperi români care-mi plăceau pe la începutul anilor 2000, Kazi Ploae. M-am mai uitat vreo jumătate de oră, sau poate mai mult, la vestigiile Paradisului pe Google Maps; apoi mi s-a făcut rău la stomac și m-am oprit.

În mod straniu, se făcuse deja seară: ceasurile electronice îmi arătau că era 8:13 p.m. Tot straniu era că nu mi se făcuse încă nici foame, nici sete: răul de la stomac nu era foame, ci doar vertij, ca și cum plimbarea prin Paradis m-ar fi făcut să privesc în adâncul unei prăpăstii. M-am ridicat totuși, am mers până la rezervorul de *sitos*, era evident închis.

Am deschis, la fel de inutil, robinetul de la chiuveta din bucătărie: apa era în continuare oprită.

Se făcuse foarte cald în cameră, fusese o zi caniculară, așa cum mă așteptasem încă de dimineață – dar nu știam dacă se depășiseră 40 °C la amiază, plimbările mele prin vechiul Paradis făcuseră ca ziua să treacă fulgerător, așa încât nici măcar nu avusesem vreme să îmi ridic măcar o singură dată ochii din ecranul laptopului tău și să verific temperatura de afară pe vreunul dintre ceasurile electronice. Era 29 septembrie – dar soarele își făcea de cap ca în miezul lui august. Și mi-am dat dintr-odată seama că eram leoarcă de transpirație, plimbările prin Paradis mă storseseră ca pe o cârpă. M-am enervat, nu aveam nevoie de asta acum – mai întâi fiindcă nu aveam cu ce să mă spăl, apoi (și abia asta era cu adevărat important) fiindcă asta însemna începutul deshidratării. Dacă aveau să fie câteva zile fără apă, urma să am nevoie de fiecare picătură de lichid din corp. Prin urmare,

nu era câtuși de puțin indicat să încep zilele de secetă cu o transpirație abundentă.

Mi-am dat seama deodată de ce era atât de cald – m-am repezit la sistemul de ventilație Tesla: într-adevăr, așa cum bănuisem, era dezactivat. Îmi luaseră baza de date cu imagini și filme cu tine, mi te luaseră așadar pe tine, îmi luaseră mâncarea, îmi luaseră apa, acum îmi luau și aerul.

Dramatizam, bineînțeles, mă comportam ca o *drama queen*, dar mă irita să fiu pedepsit – și încă atât de aspru – pentru o chestie pe care nici măcar nu eram sigur că o zisesem eu. M-ar fi reconfortat puțin dacă aș fi putut fi sigur că și Tetea, și Teuța treceau exact în orele alea prin exact aceleași privațiuni ca și mine și că urmau să sufere, la fel ca mine, de foame și de sete și de supraîncălzire în zilele următoare. Dacă tot exista un timp impus pentru suferință în Paradis, singurul mod de a-l suporta fără convulsii și fracturi afective prea mari era gândul că și ceilalți comorienți erau nevoiți să-l suporte.

Nu era un gând prea onorabil, ba chiar dimpotrivă, era o formă de *Schadenfreude* și chiar de meschinărie – dar singurul mod de a suporta existența (și înainte de Paradis, și după el) era convingerea că suferința e profund democratică. Nu poți trăi dacă nu știi sigur că și pe ceilalți îi doare.

Timp impus. Eram sigur că expresia îmi venea din Dante, dar nu mai știam de unde anume: putea fi deopotrivă din *Infern*, din *Purgatoriu* sau din *Paradis* și ar fi însemnat, în mod evident, lucruri diferite în funcție de contextul de proveniență. Am încercat să îmi amintesc – dar eram deja prea obosit și prea iritat și prea supraîncălzit și cu stomacul prea întors pe dos de vertij pentru ca jocurile de memorie să mă mai prindă. Mi-am amintit apoi cât de tare mă iritau oamenii care spuneau că erau deja prea mâncați de suferință pentru ca literatura să-i mai prindă – și asta m-a iritat, evident, cu atât mai tare. *Tempo imposto* – asta reușeam să-mi amintesc că era expresia lui Dante, dar nu eram în stare să o plasez niciunde.

M-am ridicat, m-am dus la laptopul tău argintiu, am tastat în bara de căutare *tempo imposto* și am dat Enter. Cerculețul albastru a început să se rotească, să se rotească, să se rotească, apoi ecranul a înghețat.

Am dat iar Enter. Cerculețul albastru s-a rotit din nou – ecranul a înghețat iar, după câteva secunde.

Am înghețat și eu. Am verificat repede în dreapta-sus, la iconița care-mi arăta conectarea Mac-ului argintiu la rețelele de Internet. De fapt, la singura rețea de Internet care mai exista pe Pământ – No Hope Network.

Într-adevăr, în dreapta-sus nu mai apărea absolut nici o rețea. No Hope Network dispăruse și ea cu totul.

Administratorii *fucking* Paradisului tocmai îmi tăiaseră, pentru prima oară în două decenii, și accesul la Internet.

Abia atunci am simțit că mă sufoc.

M-am ridicat de la laptop, m-am repezit spre ușă și am deschis-o, sperând că afară era deja mai răcoare – și știind că deschiderea ușii reprezenta un privilegiu; orice ieșire în curte era înregistrată electronic de aceiași administratori ai Paradisului, aveam voie să deschid ușa doar de 10 ori pe lună, de la a unsprezecea oară încolo deschiderea ușii constituia contravenție, de la a cincisprezecea oară în sus era chiar infracțiune pasibilă de pedeapsă. Exact cu o seară înainte, în 28 septembrie, deschisesem a zecea oară ușa pe luna septembrie, îmi epuizasem așadar numărul de ieșiri impuse de regulamentul Paradisului în curtea casei Maurer, prin urmare, deschiderea ușii reprezenta deja contravenție – dar nu îmi mai păsa de asta.

(Sigur, Musk și administratorii Paradisului ar fi putut foarte bine să blocheze pur și simplu ușa după a zecea deschidere și n-ar mai fi existat contravenție. Sau după a cincisprezecea și n-ar mai fi existat infracțiune. Ca pe o cartelă: ai zece ieșiri pe lună sau cincisprezece – dacă le-ai epuizat, nu mai ieși până luna viitoare. Fusesse chiar o dezbatere în rețeaua NHN, ne întrebaseră cum am prefera să funcționeze; la început lăsaseră la vedere contorul care aduna voturile, aproape toată lumea vota pentru sistemul de tip cartelă, fără infracțiune sau contravenție. După care au eliminat brusc contorul. Prima dată m-am gândit că nu voiau să vedem opțiunea majoritară, apoi că nu voiau să intuim ordinul de mărime al supraviețuitorilor din Paradis. Sau ambele. În orice caz, deși fusese evident câtă vreme contorul fusese la vedere că opțiunea

majoritară fusese împotriva sistemului de infracțiuni, au decis să-l implementeze. Poate fiindcă nici un Paradis nu poate funcționa fără infracțiunile lui. Poate fiindcă, pentru a se califica drept Paradis, avea nevoie de un anumit coeficient de liber-arbitru – și asta era tot liberul-arbitru care ne mai rămăsese. Poate fiindcă le plăcea să aibă cu noi un mic joc de-a șoarecele și pisica. Poate toate la un loc.)

(Chiar și în Paradis aș fi preferat oricând să fiu șoarece.)

Am deschis ușa, am ieșit în curtea casei Maurer, am respirat aerul într-adevăr răcoros, se înserase și se făcuse un aer de toamnă adevărată de pe vechiul Pământ – și am vomat îndelung, ca în zilele (tot din vechiul Pământ) în care mă luaseși de la protestul *Vă vedem din Sibiu*, mă duseseseși la spital – și, practic, începuse Paradisul.

5

Am vomat abundant, patru reprize de vomă cu pauze de câteva secunde între ele – îmi era foarte rău la stomac, nu știam dacă doar de la căldură. Stăteam în genunchi, sprijinit cu ambele mâini de peretele casei, și nu-mi trecea prin cap decât că, după transpirația abundantă de dinainte, voma era tot ce-mi mai lipsea pentru o deshidratare într-adevăr completă în zilele următoare.

După a patra repriză de vomă, au trecut 10 secunde, apoi 20, apoi un minut întreg fără ca impulsul de a voma să reapară. Am mai așteptat o jumătate de minut – nu, nu revenea. M-am lăsat încetișor într-o parte, m-am sprijinit de zidul zgrunțuros, m-am șters la gură cu mâneca (mi-a trecut în aceeași secundă prin minte că nu o să am unde s-o spăl în zilele care urmau) și am ridicat ochii spre cer.

Pe cerul deja întunecat de deasupra casei Maurer din Cisnădioara plutea, exact în secunde alea, *doodle*-ul mobil LASCIATE OGNE SPERANZA.